

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/238/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613203027
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5613203027.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: PENTA INVESTMENTS LIMITED, so sídlom Agias Fylaxeos & Polygnostou 212, C & I CENTER, 2nd floor, 3082, Limassol, Cyperská republika, registrovaný pod registračným číslom HE 158996, zastúpený spoločnosťou Šklubla& Partneri, s.r.o., so sídlom Bratislava, Digital Park II, Einsteinova č. 25, IČO: 36 861 154, proti odporcovi: O. X., nar. XX. XX.XXXX, bytom P., Na L. č. XXX, zastúpený advokátom JUDr. Dušanom Mackom, so sídlom Štrba, Družstevná č. 464, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, v konaní o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/85/2013-276 zo dňa 18. novembra 2013, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/85/2013-276 zo dňa 18. novembra 2013 vo výroku o trovách konania potvrdzuje.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia v sume 46,78 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia na účet zástupcu navrhovateľa.

V nenapadnutom výroku ostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi určenia neúčinnosti právneho úkonu podľa § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka. Odporcovi priznal podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 434,62 Eur, ktoré je navrhovateľ povinný zaplatiť advokátovi odporcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na fakt, že v danom prípade nebolo možné hovoriť o ukracujúcom právnom úkone, jednalo sa o ekvivalentný úkon, keď za nehnuteľnosť, ktorú dlžník navrhovateľa previedol na odporcu, bolo získané reálne ekvivalentné plnenie. Pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia vychádzal okresný súd z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „Vyhláška“).

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, ktorý sa domáhal jeho zmeny vo výroku o náhrade trov konania, tak že sa mu prizná táto náhrada v zmysle predloženého vyčíslenia.

Nesúhlasil s postupom súdu prvého stupňa, ktorý pri výpočte trov právneho zastúpenia nevychádzal z hodnoty nehnuteľnosti. Táto bola predmetom kúpnej zmluvy, ktorej neúčinnosti sa navrhovateľ v konaní domáhal. Okresný súd neodôvodnil, prečo nemožno hodnotu predmetného sporu vyčísliť v peniazoch v prípade, keď predmetom konania je určenie právnej neúčinnosti zmluvy. Rozhodnutie bolo v tomto smere nepreskúmateľné. Názor súdu, že ak je predmetom konania určenie neúčinnosti právneho úkonu,

nemožno určiť hodnotu veci pre účely stanovenia výšky advokátskej tarify a treba ju vyčísliť rovnako, ako sa vyrubuje súdny poplatok z určovacej žaloby, t.j. že hodnota veci sa nedá určiť, nemá oporu v právnej úprave a je v príkrom rozpore s ustálenou judikatúrou. Práve problematikou stanovenia hodnoty veci pri určovacej žalobe z hľadiska trov právneho zastúpenia sa už zaoberal aj Ústavný súd SR v náleze č. k. I. ÚS 119/2012-24 zo dňa 16.05.2012, v ktorom riešil práve otázku sadzby advokátskej tarifnej odmeny pri určovacej žalobe - určovacou žalobou je aj táto odporovacia žaloba, pretože aj tu sa navrhovateľ domáha určenia neúčinnosti kúpnej zmluvy voči nemu, teda neexistencie prevodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam voči navrhovateľovi. Ústavný súd konštatoval, že ak je predmetom konania určenie vlastníckeho práva k veci, nemožno tu použiť ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ Vyhlášky. V posudzovanej veci možno hodnotu veci určiť, pretože predstavuje cenu veci alebo práva, ktorej sa právna služba týka, t.j. cenu veci - nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom kúpnej zmluvy, neúčinnosť ktorej voči sebe žiadal navrhovateľ určiť v tomto konaní s tým cieľom, aby jej hodnotu - cenu získal pre seba za účelom uspokojenia svojej pohľadávky voči svojmu dlžníkovi. Ak by bol navrhovateľ úspešný, mohol by predmetnú nehnuteľnosť predať a z výťažku predaja uspokojiť svoju pohľadávku voči svojmu dlžníkovi predstavujúcu sumu 2.729.530,- Eur, a to uspokojiť ju v rozsahu kúpnej ceny tejto nehnuteľnosti uvedenej v ním odporovanej zmluve, t.j. 56.000,- Eur. Nakoniec takto určil hodnotu veci aj sám navrhovateľ v jeho návrhu na mimosúdne vyriešenie veci prednesenom na pojednávaní dňa 18.11.2013. Vo všeobecnosti platí, že zmyslom a cieľom odporovacej žaloby je to, aby navrhovateľ po určení neúčinnosti predmetnej odporovanej kúpnej zmluvy súdom mohol nehnuteľnosť sám predať a cenu získanú z výťažku predaja použiť na uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi. Výška rozsahu ukrátenia pohľadávky navrhovateľa je preto „hodnotou veci“ v konaní o žalobe na určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy. Súd mal teda pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia vychádzať z § 10 ods. 1 Vyhlášky. Pre vyhodnotenie výšky odmeny advokáta nemožno analogicky odkazovať na zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

Navrhovateľ vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť vo výroku o trovách konania.

Stotožnil sa so závermi súdu prvého stupňa, pričom zároveň poukázal na fakt, že odporcom prezentovaný nález Ústavného súdu SR sa na daný prípad nevzťahuje. Predmetom súdneho konania bolo určenie neúčinnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy, ktorou dlžník navrhovateľa previedol na odporcu určitú nehnuteľnosť. Predmetom súdneho konania teda bolo preskúmanie, či v prípade napadnutého právneho úkonu sú dané všetky podmienky odporovateľnosti a nie rozhodovanie o konkrétnom práve alebo povinnosti, ktoré z neho vyplývajú. Rozhodnutie o odporovacej žalobe tak má na navrhovateľa iba nepriamy materiálny dosah, t.j. je iba jedným z predpokladov, ktorý môže, ale nemusí viesť k uspokojeniu jeho ukrátenej pohľadávky. Samotný predmet konania v peniazoch vyjadriť nemožno. K rovnakému záveru dospel aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 2MCdo/8/2009 zo dňa 29.07.2010. Uvedený názor rešpektuje aj aktuálna rozhodovacia prax súdov SR. V náleze Ústavného súdu SR, na ktorý poukazoval odvolateľ, bola riešená otázka určenia vlastníckeho práva, nie určenia neúčinnosti právneho úkonu. Právnym následkom úspechu odporovacej žaloby nie je vznik vlastníckeho práva alebo iného vecného práva navrhovateľa k predmetu odporovateľného právneho úkonu, ale „iba“ vznik procesnej možnosti navrhovateľa domáhať sa uspokojenia svojej ukrátenej pohľadávky v exekúcii vedenej proti jeho dlžníkovi na majetku, ktorý tomuto dlžníkovi už nepatrí (tento majetok patrí osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej dlžník odporovateľný právny úkon urobil). Skutočnosť, že predmet súdneho konania o určenie vlastníckeho práva je vyjadriteľný v peniazoch, explicitne vyplýva aj z § 10 ods. 2 Vyhlášky; nemožno z neho však vyvodiť, že by sa malo vzťahovať aj na rozhodovanie o neúčinnosti právneho úkonu. Následne boli irelevantné tvrdenia odporcu vo vzťahu k určení hodnoty sporu, ktorá navyše nebola vôbec predmetom dokazovania. Ak súd použil pri svojom postupe na výkladové účely aj ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb., nešlo o žiadne pochybenie.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a toto rozhodnutie vo výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil. V nenapadnutom výroku ostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o výrok o náhrade trov konania. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na doplnenie považoval krajský súd za potrebné zdôrazniť, že postup pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia zvolený okresným súdom bol správny. Pokiaľ odvolateľ poukazoval na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, nejednalo sa o prípad obdobný, ako bol posudzovaný v aktuálnej veci. V danom prípade bolo totiž predmetom konania určenie neúčinnosti právneho úkonu v zmysle ustanovení § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka, nie určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ako sa to spomína v odporcom prezentovanom náleze.

Najvyšší súd v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu ustálil, že „hodnotu predmetu navrhovateľom požadovaného určenia nemožno vyjadriť v peniazoch. I keby bolo podanie tohto návrhu jedným z viacerých procesných prostriedkov, ktorými navrhovateľ sleduje dosiahnutie takého konečného cieľa, ktorý je vyjadriteľný v peniazoch (t.j. i keby navrhovateľovi v konečnom dôsledku išlo o vymoženie 1.333.333 Sk), nemožno prehliadať, že návrhom na určenie neúčinnosti právneho úkonu sa má (a môže) iba odstrániť existujúca právna neistota v otázke týkajúcej sa jednej stránky právneho úkonu (v otázke jeho účinnosti alebo neúčinnosti); podaným návrhom navrhovateľa sa teda nemá (a ani nemôže) priamo priznať právo, hodnota ktorého je vyjadriteľná v peniazoch“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.10.2010, sp. zn. 3 M Cdo 9/2009).

Odvolačný súd nemal dôvod odchyliť sa od uvedeného právneho názoru, z ktorého dôvodu považoval námietky odporcu vyjadrené v podanom odvolaní za neopodstatnené. Osobitne navyše zdôrazňuje, že výsledkom úspešne podanej odporovacej žaloby v žiadnom prípade nie je možnosť navrhovateľa slobodne disponovať vecou, ktorá bola predmetom odporovateľného právneho úkonu. Tento úkon totiž ostáva platným a právo ním získané sa „nevracia“ dlžníkovi; vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu len umožňuje navrhovateľovi uspokojiť v exekúcii svoje nároky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku (§ 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka), a to bez ohľadu na to, že právo k tomuto majetku už prislúcha inej osobe (odporcovi v konaní o odporovateľnosti).

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. (v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.), podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V odvolacom konaní bol úspešný navrhovateľ, ktorému krajský súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 46,78 Eur (vyjadrenie k odvolaniu 30,94 Eur podľa § 11 ods. 1 písm. a/, § 14 ods. 3 písm. b/ Vyhlášky, režijný paušál v sume 8,04 Eur podľa § 16 ods. 3 Vyhlášky, 20% DPH v sume 7,80 Eur podľa § 18 ods. 3 Vyhlášky). Ak si navrhovateľ uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania v sume 83,87 Eur, bola táto požiadavka v časti presahujúcej sumu 46,78 Eur nedôvodná.

Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.